

СВАТАННЯ НА УОЛЛ-СТРІТІ

- НА ВИБІР!

П е р е щ ь

Здоровенькі були!

Лист голові місцевому
Львівського інституту фізичної культури
тов. ДЖАФАРОВУ М. А.

Здоровенькі були, Мамеде Ашумовичу!

Що примусило мене звернутися до вас з цим листом? Надумав я, найдобриший мій Мамеде Ашумовичу, взяти відпустку й поїхати десь на південь, до благодатних морських берегів, до янтарних грон винограду, до соковитих кавунів і динь.

Пішов учора до голови нашого місцевому і так, знаєте, делікатненько натякаю йому, що мені потрібна безплатна путівка в санаторій або, принаймні, в будинок відпочинку. Тільки, кажу, вчини по-приятельськи, без всяких там формальностей, комісій і протоколів. Ти мені путівку, я тобі: «Широ дякую», і на тому кінці в воду. Признаюсь по правді: серце в мене таке, що дай, нене, всякому, нерви в порядку, тиснення нормальне і взагалі я здоровий, як дуб. Правди ніде діти, природа злипла мене з такого матеріалу, якому може позаздрити кожен олімпійський чемпіон. Але я запитую вас: хіба це зашкодить моему здоров'ю, коли я поніжусь якийсь там місяць у якийсь нашій приморській здравниці? Тим паче безплатно!

Голова місцевому почервонів від моєї мови і аж підскачів.

— Путівки,— гримнув він,— це не моя приватна власність, а громадська. Путівками розпоряджається місцевком, а не я. Ти що, порядку не знаєш, ти що,— каже,— не знаєш, як путівки розподіляються?..

Як бачите, не вигоріло тут у мене діло, і я вирішив звернутися до вас.

— А при чому ж тут я? — здивуєтесь ви, Мамеде Ашумовичу.

Один приятель, спасибі йому, порадив мені. Зав'яжи,— каже,— Перче, приятельські стосунки з товаришем Джафаровим і вважай, що путівка лежить вже у твоїй кишені. Джафаров — душа чоловік. Ну такий добряк, такий благодійник, як сто ісусів разом взятих. Джафаров усіх своїх приятелів путівками убагаторяє. І без всяких рішень, без всяких комісій, без писанини і тяганини. Мамед Ашумович не любить формальностей. Прийшла до нього приятелька Собенко В. Г.

— Мені б путівку, дорогий Мамед.

— Зробіть ласку, дорога Варвара Григорівна! Куди? В Одесу? Беріть дві.

Взяла Собенко дві безплатних путівки й повезла до самого синього моря безмежну дяку й гарячу любов до найдобришого Мамеда Ашумовича Джафарова. Собенко навіть в інституті не працює, але що важить ця деталь у порівнянні з дружбою? Дружба над усе!

Порадив мені приятель звернутись ще до начальника Красноградської райконтори зв'язку на Харківщині т. Губарського, але вияснилось, що в т. Губарського серце твердіше. Безплатну путівку, що виділяється на колектив районної контори, він кожного року забирає собі і тільки собі. Хіба в такого розживешся?

Отже, руку на дружбу, Мамеде Ашумовичу, і на безплатну путівку!

Схиляю свою голову перед вашим добрим, найсердечнішим з усіх сердець серцем.

Од вашого ПЕРЦЯ.

М. БІЛЕЦЬКИЙ

ПРО ХОМИЧА І КУЗЬМИЧА

Як зустрінуться бува
Дома чи в бригаді десь
Наш колгоспний голова
І директор МТС,
Зараз чуть:
— Привіт, Хомич!
— Як живеш, Хома Кузьмич?
В Хомича і в Кузьмича
Радість світиться в очах.
Бо живуть, сказати мушу,
Душа в душу!

Раз зорали трактори
Горбцєві по коліна.
Тут вже, що не говори,
А для сварки є причина.
Розходився й мій Хомич,
(Справа ж це не особиста!)
Та спитав його Кузьмич:
— А на курси трактористів
Дав людей ти? Де ті люди?..
І Хомич:
— Давай не будем...

Почалася молотба,
Поламалася машина,
(Бо ремонт такий!)... Хіба
Це для сварки не причина?
Знов Хомич було скипів,
Та згадалося до речі,
Що підвезення снопів
Вчора сам не забезпечив.
— Що,— питає,— стоїмо?
— Стали, правди діти ніде...
— Не сумуй, Кузьмич... А мо'...
Якось буде, янось піде...
В Хомича і в Кузьмича
Знову лагідність в очах...

Ні вже, що ви не кажіть,
Хоч свариться й не годиться,
Часом краще посвариться,
Ніж отак у дружбі жити!

ЯК ІНОДІ ДОБИРАЮТЬ КАДРИ або

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

ОСОБИСТА СПРАВА ГЕОРГІЯ ПРОНИРИ

Жаждяїні

ТРИСТА кілограмів дрібних цвяхів було вирвано! Після запеклого бою Григорій Семенович відчув, що йому дуже хочеться їсти. Адже майже цілісний день довелося умовляти, доводити, сперечатися, сваритися. Завідуючий міжобласною базою продемонстрував рідкісну впертість, хоч справа була елементарно простою: просить представник підприємства за рахунок одного матеріалу видати інший, — ну й видай. Так куди там! Примостивши окуляри на кінчику носа, завідуючий разів десять прочитав вголос вимогу, кожного разу дивуючись:

— Для чого дрібні цвяхи?

— Чому так багато?

— Скільки ж вікон у фабричному корпусі?

Відповіді Григорія Семеновича ще більше заплутували справу. Завідуючий бурчав:

— Щось дуже ви часто шибки вставляєте. Це раз. А до того ж незрозуміло, навіщо вам обов'язково цвяхи, коли для цього використовують тонкий сталестий дріт? Набагато дешевше, та й скляреві зручніше...

Тут Григорій Семенович ображено закопив губу і переїшов на високі тони:

— Що ви мені допит влаштуєте? Я — виконавець чужої волі. Не хочете дати — так і скажіть, я поїду. А за те, що порожняком прогнав машину, будете відповідати перед главноком. А може й перед самим міністром! Це безглуздя, бюрократизм! Хто вам дав право втручатися у внутрішні справи фабрики?! Завідуючий базою склав зброю...

В ідеальні за одним столом з Григорієм Семеновичем сидів поважний літній чоловік. Розмова зав'язалася якось непомітно.

— Ви, я бачу, — почав йому скаржитися Григорій Семенович, — людина командирована, теж приїхали мабуть реалізувати якісь заявки або наряди. Ну скажіть, будь ласка, скільки тут пороху треба спалити, щоб щось добути! Прискіпуються до кожної дрібниці... Просто хоч вовком вий...

Сусід погодився, що нині дійсно «прискіпуються».

— Я, товаришу, не заперечую проти порядку. Але хіба може зрозуміти якийсь завідуючий базою, що мені, постачальникові, треба, щоб усе крутилося? У хорошого зава на складі все повинно бути...

А коли Григорій Семенович дізнався, що сусід по столу їде до Миколаєва, не витримав і розкрив перед ним всю душу:

— От будете в нашому місті, завітайте до нас на фабрику, подивитесь, які у мене порядки, та й зрозумієте, що порядок — порядком, а запас їсти не просить.

З ідеальні вони вийшли як старі знайомі.

Коли Григорію Семеновичу сказали, що в конторі фабрики про нього запитує якийсь приїжджий товариш, він не вийшов, а прожогом вибіг назустріч гостеві.

— А, Сергію Мартиновичу, радий вас бачити. Де зупинилися? В готелі? Ну, чого ж ми стоїмо... Підемо, полюбуємось моїми хоромами. Може щось приглянеться, не церемоньтесь... Буду у вас, сподіваюсь, не обійдете ласкою.

Перед гостем широко відкрилися двері складу. На численних стелажах,

полицях і в ящиках лежали запасні частини до швейних і вантажних машин, шпагат і сталеві троси, підшипники і шматки бабіту, фуфайки й оцинковані відра, залізні і мідні труби різних діаметрів, десятки мішків цементу, вогнетривка цегла та інші будівельні матеріали.

Друга половина складу була завалена клаптями мануфактури різноманітних кольорів і розмірів.

— Ваша фабрика шие жіночу і чоловічу білизну?

— Правильно! Оце недавно почали шити ще й дитячі літні костюмчики.

— Для чого ж вам все це добро?

— Е-е-е... — поцмокав язиком Григорій Семенович. — Ви, на-

певне, недавно постачальником стали... Та ви зрозумійте: за кожну коробку швидкостей я можу добути що завгодно! От, приміром, недавно потрібні були голки. Де взяти? Директор тисне, фабком погрожує, що за простий я буду відповідати... Одна коробка швидкостей, десяток шматків оцинкованої жерсті — і є голки! І знаєм, де взяти.

— А чого ж ви клаптів не реалізуєте? Дивіться, скільки місця зайняли!

— Знов же, дорогий Сергію Мартиновичу, тут треба дивитися, як-то кажуть, в корінь. Деяким артілям і місцевому промкомбінатові дуже потрібні клапті. Але так, за спасибі, їх віддавати не варт. Адже у кооператорів є багато такого, що нам потрібне. Отож ми їм потрошку й даєм клаптиків і берем те, що нас цікавить. І кози цілі, і вовки ситі. Тепер вам ясно, що значить бути хазяїном?

— Ясно, — погодився гість.

Коли огляд було закінчено, Сергій Мартинович попросив познайомити його з директором фабрики.

— А це ще для чого? — здивувався Григорій Семенович. — Коли вам щось потрібне, будь ласка, кажіть, все буде в нормі, а тут не остання спиця в колесі.

Гість зам'явся:

— Бачите, я трохи знаю директора, колись працювали в одному місті, незручно не показатись...

— То пішли...

Першим до кабінету зайшов Григорій Семенович. А коли за ним переступив поріг і Сергій Мартинович, директор швидко вийшов з-за столу.

— Товариш Петренко?!

— Він, він...

— Не встиг стати начальником главку, а вже екскурсуєш по периферії.

Григорій Семенович раптом відчув, що підлога під ним дуже гаряча і затупцював на місці.

Де це сталося? На якій фабриці? Коли?

Ніде, на жаль, ні на якій фабриці.

А подібна зустріч начальників відділів постачання таких підприємств Миколаєва, як взуттєва, панчішна фабрики, швейна фабрика ім. Кірова, заводів «Дормашина» і чавуноливарного, склопарфюмерного комбінату з начальниками відповідних главків була б дуже й дуже корисною. Не один мільйон карбованців побачив би світ білий, перестав би бути мертвим капіталом.

Миколаїв.

— Джон ніяк не звикне до того, що він дома, а не в Європі. Випиває, закусує, а грошей не платить...

«Під пнем перегнилим в болоті гнилому
Вертається, клубляється дрібні черв'яки...»

Ці слова написано Іваном Франком ще в 1882 році. Тепер, через 70 років, їх можна тлумачити так:

«Під пнем перегнилим в болоті гнилому» — це в Західній Європі, зокрема в Англії... «Вертається, клубляється дрібні черв'яки» — це недобитки українсько-німецьких (нині — українсько-американських) націоналістів, які іменують себе «українською національною гвардією». Ці дрібні черв'яки ненавидять Радянський Союз, Радянську Україну, соціалізм. Вони «вертається, клубляється» — тобто під керівництвом американо-англійських інструкторів проходять військове навчання, щоб поповнити ряди Північно-атлантичної армії, яку збиває Вашингтон для походу проти СРСР.

Штаб цієї атлантичної черви міститься під крильцем американських збройних сил у Західній Німеччині.

Іван Франко так закінчив свого вірша:

«Втім люди той пень відвалили й
поперли,
І дійсне сонце вказалося з-за мгли;
На сонце те глипнули черви й померли,
І, мручи, убійчеє сонце кляли.»

Цю строфу можна тепер тлумачити так:
Глипнуть і атлантичні черви!

У ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Чому, коли на тебе напали грабіжники, ти кричав «геть війну!»?

— Тому, що на крик «рятуйте — грабують!» поліція не з'являється.

Нотатки

ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

КУЛЬТУРА!!!

Американські видавництва виливають на своїх читачів каламутний потік гангстерської літератури. Ось короткий перелік назв книжок, випущених за рік американськими видавництвами «Літл Браун», «Чадлз Скібнерс сонс», «Даблей енд компані» та іншими:

«Смерть стукає тричі», «Серенада душителя», «Делікатний убивця», «Смерть у саду», «Дипломатичний труп», «У першу чергу вбивство», «Леді, не помирай на моєму порозі», «Блукаючий ніж», «Смерть у кредит», «Саван для бабусі», «Удова з револьвером», «Я б міг її вбити», «Смерть прийшла по мого сусіда», «Побажаємо трупові щастя», «Обережніше несіть мою труну», «Хто вбив прекрасну Беллі Лоу?», «Карусель смерті в Майамі», «Убивство в чорному й білому» та ще сотні подібних назв.

З грубо розмальованих обкладинок на читача націляються револьвери, закривавлені ножі, дивляться скляні очі мерців, спотворені жахом обличчя.

І читачеві доводиться ви-

бирати між «блукаючим ножем» і «смертю в кредит».

А якщо він хоче читати класиків? Будь ласка. Американські видавництва видають і класиків. Видають з спеціальними рекламними листівками. «Ви можете, — пишуть видавці, — цитувати найкращі місця із творів Шекспіра, ні разу не прочитавши цих творів, і тим самим дивувати своїх друзів». І читач одержує «Гамлета», скороченого до 3 тисяч слів...

Культура!!!

«МИ ЖИВЕМО СЕРЕД БЕЗУМЦІВ»

В американському журналі «Сатердей ревью оф літерачур» надруковано статтю журналіста Люїса Менфорда, в якій він пише:

«Тут в Америці ми живемо серед безумців. Безумці спрямовують наше життя, прикриваючись лозунгами порядку й безпеки. Найяскравіше виражені безумці претендують на титули й чини. Вони хочуть бути генералами, адміралами, сенаторами, вченими, вищими чиновниками, державними

секретарями і, навіть, президентами. Анітрохи не захопучані до цього народом, ці безумці поклали собі крок по кроку підвести нас до того останнього акту безумства, який зруйнує лице землі і знищить народи. Чому ми даємо безумцям цікавиту волю й не підносимо голосу проти? Чому ми зберігаємо спокій, незважаючи на жахливу небезпеку? А причина тут ось у чому: ми самі безумці. Ми дивимося на безумство наших керівників так, ніби вони є зразком традиційної мудрості й розсудливості. Ми байдуже дивимося на їх діла. Наша нездатність до дії є мірилом нашого божевілля».

Нічого не скажеш. Що правда, то правда!

ГУРТОМ І КАШУ ДОБРЕ ІСТИ...

В нью-йоркському «Бізнес-журналі» з'явилась така цікава об'ява:

«Художник, який одержує заробітну плату в середу і якої йому вистачає до суботи, дуже хотів би познайомитись з художницею, яка одержує плату в суботу і якої їй вистачає до середи».

ГЕНРІХ ГЕЙНЕ ПРО АМЕРИКУ

Генріх Гейне — один з найвидатніших німецьких письменників XIX століття. В цьому номері ми друкуємо його висловлення про Америку, яку ще в 1830 році Г. Гейне назвав «жахливою тюрмою свободи».

Любі німецькі селяни! Ідьте в Америку! Там немає ні князів, ні дворянства, всі люди там рівні, всі однакові невігласи... за винятком, щоправда, кількох мільйонів людей, які мають чорну або коричневу шкіру і з якими там поводяться, як із собаками. Рабство, ліквідоване в більшості північноамериканських провінцій, обурює мене не так сильно, як жорстоке поводження з вільними неграми і мулатами. Людина, яка походить від негра в найвіддаленішому родовому коліні, схожа на чорного предка не кольором шкіри, а тільки будовою лиця, вимушена терпіти найлютіші образи, які нам у Європі здаються просто неймовірними.

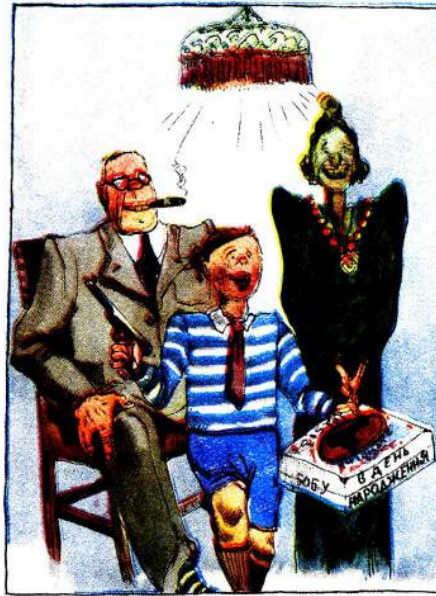
І це не заважає американцям здійснювати так багато галасу про своє благочестя і бути найзаповзятливішими відвідувачами храму божого. Це лицемірство дісталось їм у спадщину від англійців, які, до речі, передали їм свої найгірші національні риси.

Матеріальна вигода — от їхня справжня релігія, а гроші — їхній бог, їхній єдиний всемогутній господь. Безумовно є там люди з благородними серцями, які нішком оплакують гніт і несправедливість. Але кожного, хто наважиться боротися проти таких порядків, чекає мучеництво, яке перевершує всі європейські ув'язнення.

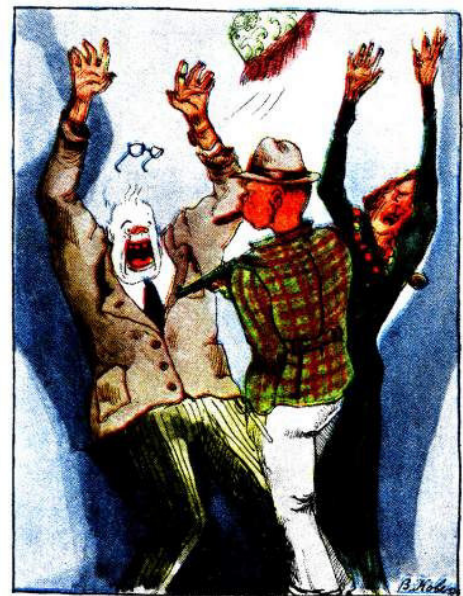
В Нью-Йорку один протестантський проповідник, обурений звичайним поводженням з кольоровими людьми, видав, наперекір жорстоким забобонам, свою власну дочку заміж за негра. Як тільки цей воістину християнський вчинок став відомим, великий натовп мракобісів почав штурмувати дім проповідника. Халяйнові дому тільки випадок допоміг врятуватися від смерті. Дім було зруйновано, а дочку проповідника, цю нещасну жертву, схопив розлютований натовп. Її роздягли, обмазали дьогтем, обсипали пір'ям з розірваної перини і з глумом поволокли по всьому місту...

ПЛОДИ АМЕРИКАНСЬКОГО ВИХОВАННЯ

Мал. 14-річного учня художньої школи В. КОВЕНАЦЬКОГО.

Сюрприз Бобу від папи й мами.

Сюрприз папі й мамі від Боба.

ДО ЗУСТРІЧІ В БЕЛГРАДІ КАТИВ ГРЕЦЬКОГО ТА ЮГОСЛАВСЬКОГО НАРОДІВ

Мал. К. АГНІТА

Пластірас і Тіто — одного батька діти.

Борис ТИМОФЕЄВ

МОЛОЧНІ РІКИ

В Сіцилії Беппо, голодний вантажник, Агента заморського слухав уважно.
«В Америку, хлопче, скоріш поспішай,
Уволю всього там, не край то, а рай! —
Так янки твердив безробітному в latach. —
Побачиш ти ріки молочні у Штатах!..»

І Беппо поїхав... В краю хмарочосів
Блукає, роботи питаючи в босів...
І ось він одержує місце (нарешті!) —
Підсобним робочим в молочному тресті:
Щоб ціни ще вище по тресту підняти —
Він мусить в ріку молоко виливати...
Слова, отже, в янки таки були точні:
Побачив у Штатах він ріки молочні!

Переклад з російської
С. ОЛІЙНИКА.

НЕБЕЗПЕЧНИЙ КОНКУРЕНТ

Інтересне повідомлення вмістили нью-йоркські газети:

«Останнє досягнення техніки! Дивна лялька — «Нома»! Виконує тисячу різних рухів, вмє робити веселі і сумні гримаси залежно від бажання хазяїна. Досить натиснути на кнопку, і лялька починає говорити. Коштує всього 24 долари!»

Прочитавши повідомлення, численні дипломати і представники маршалізованих країн в Організації Об'єднаних Націй страшенно збентежились. Яке зухвальство! Якесь нікчемна лялька зазіхає на їхній шматок хліба.

«ДРЮКОВАНА» ДИРЕКТИВА

УПОВНОВАЖЕНИЙ Міністерства заготівель по Житомирській області Сергій Степанович Фролов розіслав райуповноваженим директивного листа. В ньому він пише:

«Хоча кварталний план по продуктах тваринництва і не був виконаний, все ж область зійшла з 25-го ганебного місця... Таким чином, заготівлі поліпшилися лише тоді, коли ви наочно переконалися, що над вами повис товстий дрюк».

Зробивши такий блискучий аналіз заготівельних справ, т. Фролов показав і причини, які приводять до відставання. Він продовжував:

«Заготівельний апарат, видимо, приучений за ряд років до того, щоб над ним висів товстий дрюк і щоб його систематично лупцювали, щоб він не втратив почуття болю».

Закінчується директива настановою:

«Прошу за дні, які залишаються, буквально озвірити по відношенню до ледарів, нероб свого і заготівельного апарату. В ці дні ви не повинні мати спокою ні вдень, ні вночі...»

Молодець, тов. Фролов! Так їх — дрюком, дрюком, щоб не втрачали «почуття болю»...

ХТО ДАВ ПРАВО?

РОБІТНИКИ Новоградівського цегельного заводу шахти № 3 (Красноармійський район, Сталінської області) дуже незадоволені, що їм доводиться платити гроші за користування електроенергією і світити в квартирах свічками. Їм не подобається, що енергію на їхнє селіще починають подавати тільки після одинадцятої години, а то й пізніше.

Вони запевняють, що керівники заводу анітрохи не дбають про побут.

Ну, як ото можна так говорити?

У начальника будівництва т. Воробйова світло є? Є!

У його заступника т. Недотанова теж є.

У голови шахткому т. Немилостиного світить аж в очах мерехтить.

Так хто ж має право після цього казати, що керівники не дбають про побут?!

ЗА ВИСОКИМ ТИНОМ...

ПОЧАЛОСЯ в 1947 році. Того року в м. Сумах на Холодній горі виросла висока огорожа.

— Що ж це воно тут буде? — допитувались прохожі, заглядаючи в щілини.

— Наш палац культури буде! — гордовито відповідали робітники заводу ім. М. В. Фрунзе.

Минув рік, минув другий — тиша за високим тиним. Аж на третій рік піднялася з-за огорожі довгождана будівля. Піднялася та й стала. І до сьогодні незакінченою стоїть. Правда, вона вже потроху хилитися починає. І тріскатись.

Недобудова стоїть, а меблі, килими, люстри (на 750 тис. крб.) лежать на складі.

Не шукайте за високим тиним начальника цього будівництва т. Товстогора і головного інженера т. Азарова. Вони вже будують в нових місцях нові огорожі!

Мал. Р. МАТУСЕВИЧА

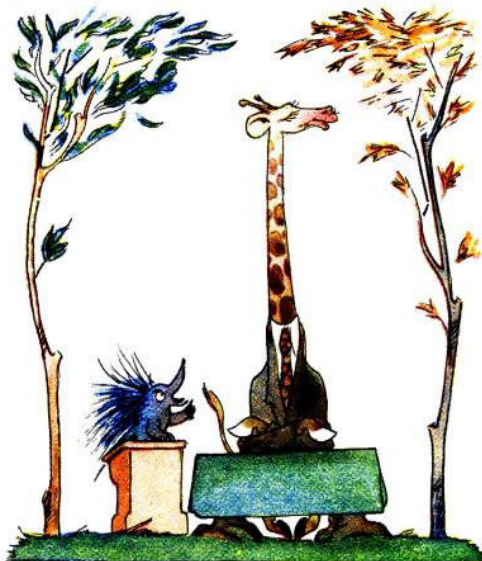

— Отже, товариші, переходжу до висновків: бюро не виконало рішень попередньої конференції, працювало у відриві од мас, не залучало до роботи актив, не розгортало критики і самокритики. Закінчуючи свій виступ, я пропоную визнати роботу бюро задовільною!

ЖИРАФА ТА ІЖАК

(Малюнок-байка)

Мал. Ю. ФЕДОРОВА

ЖИРАФА. — Чи варто прислухатися до критики знизу? Я вище за це!

ОРИГІНАЛЬНИЙ ВІНАХІД

Коли наполягають, щоб людина щось добре запам'ятала, радять:

— Запиши собі на лобі!

І часто забувають пояснити, чим і як записати. Адже олівцем записувати незручно, пером — колеться, пензлем — може вийти дуже грубо і неохайно...

Найкращий спосіб записування на лобі винайдено на Київській фабриці хімічної обробки паперу. Фабрика випускає стрічки для друкарських машинок. Досить вставити таку стрічку в машинку і почати друкувати, — і перед очима завихриться чорна курява кіптяви, сажі і ще якоїсь чорної мжички. Сажка летить на руки, на груди, на плечі, часом дістає аж до лоба.

Добре було б, якби директор фабрики т. Чеботарьов засукав рукави, сів за машинку, затяг у неї свою стрічку, та й записав собі сажею не тільки на лобі, а й на потилиці, що бракоробство до добра не доведе!

ВИКОЛУПАНІ ГОЛКИ

Герой одного з анекдотів на питання:

— Як роблять сир? —

відповідає просто й коротко:

— Виколупують з вареників!

Наслідуючи такому героєві, голова правління одеської артілі ім. Енгельса Віктор Михайлович Мазурук на питання:

— Як роблять голки для циркулі? —

має повне право відповісти:

— Виколупують з магазинів!

Це ним очолювана артіль випускає циркулі. Це він розпорядився для циркулів закупити в магазинах 50 тисяч патефонних голок.

Коли йому сказали, що нерозумно нівечити готову продукцію, що краще було б організувати виготовлення голок в артілі, він заgrimів:

— Подумаеш! Готова продукція...

Он артіль «Промелектрик» виколупала з магазинів 200 тисяч голок. А ми чим гірші?

Чисто і загишно на Кременчуцькому річковому вокзалі. У красивих рамочках розвішані різні оголошення, а серед них такі:

«Билетная касса открывается за 2 часа до отхода парашода».

Або:

«...Дети до 5 лет провозятся без билета, с 5 до 10 лет проезжают по детскому билету, а более 10 лет и выше взрослых».

Невистачило, видно, пороху в керівників вокзалу на те, щоб стежити не лише за чистотою приміщень, а й за чистотою великої російської мови.

— Дозвольте вас сфотографувати для газети?
— Будь ласка...

— Ні, ні!!! На цьому фоні я фотографуватися не буду...

НА КРИЛАХ МРІЇ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

(ЖАРТ)

«— Агов! Не спиш? Ти чуєш, Федя? Воно б собі лягло та лапу в рот...
Оце б, кажу, узять І все! Ні силосу, ні концкормів.
та приручить ведмеда. Тоді б і я хазяйстечко повів»...
Була б неоцінима худобина: ***
Густенна шерсть...
товстенна спина... А все ж, здається нам, корми
А сила!.. Зрозумій, ведмеда сила! Слід готувати до зими.
Усе б скосила і звозила. С. КОВАЛЕНКО.
А там, як станеться м. Ізюм.
на зиму поворот,

ГЕЙ, ДУБИНОНЬКО, УХНЕМ!

Запорізький каменедробильний завод рік у рік не виконує виробничого плану. А як же тому планові виконуватися, коли там працюють лише з допомогою такого випробуваного механізму, як «Гей, дубинько, ухнем!»

Єдине, що тут добре механізоване,— це листування про механізацію. Міністерство промисловості будівельних матеріалів УРСР і обласне управління раз за разом шлють на завод накази і розпорядження про механізацію. А от компресорів для буріння граніту ніхто не надсилає, хоч міністерство вже два роки обіцяє їх дати. Як видно, доведеться заводові ждати тих компресорів ще й третій рік.

У міністерстві і в обласному управлінні все пишуть. На заводі написане читають і підшивають, а в кар'єрі робітники ухають...

Управління Південно-Західної залізниці вирішило полегшити працю вантажників станції Лубни. З цією метою сюди привезли козловий кран.

Якби той «козел» умів говорити, то сказав би він працівникам управління Південно-Західної залізниці, що йому обридло вже стояти без руху, що йому соромно дивитись, як вантажники навантажують контейнери та інші вантажі з допомогою тієї ж самої дубиньки. Та кран голосу не має і тільки мовчки червоніє... від іржі.

Ворошиловградський комбінат виробничих підприємств одержав торік новий автовантажник. «Добра машина,— сказав директор комбінату Рибалко В. С. Поставимо її серед двору, щоб усі бачили, які то в нас є механізми».

Поставили. Стоїть той автовантажник і по сьогодні. Як він працює, ще нікому побачити не пощастило.

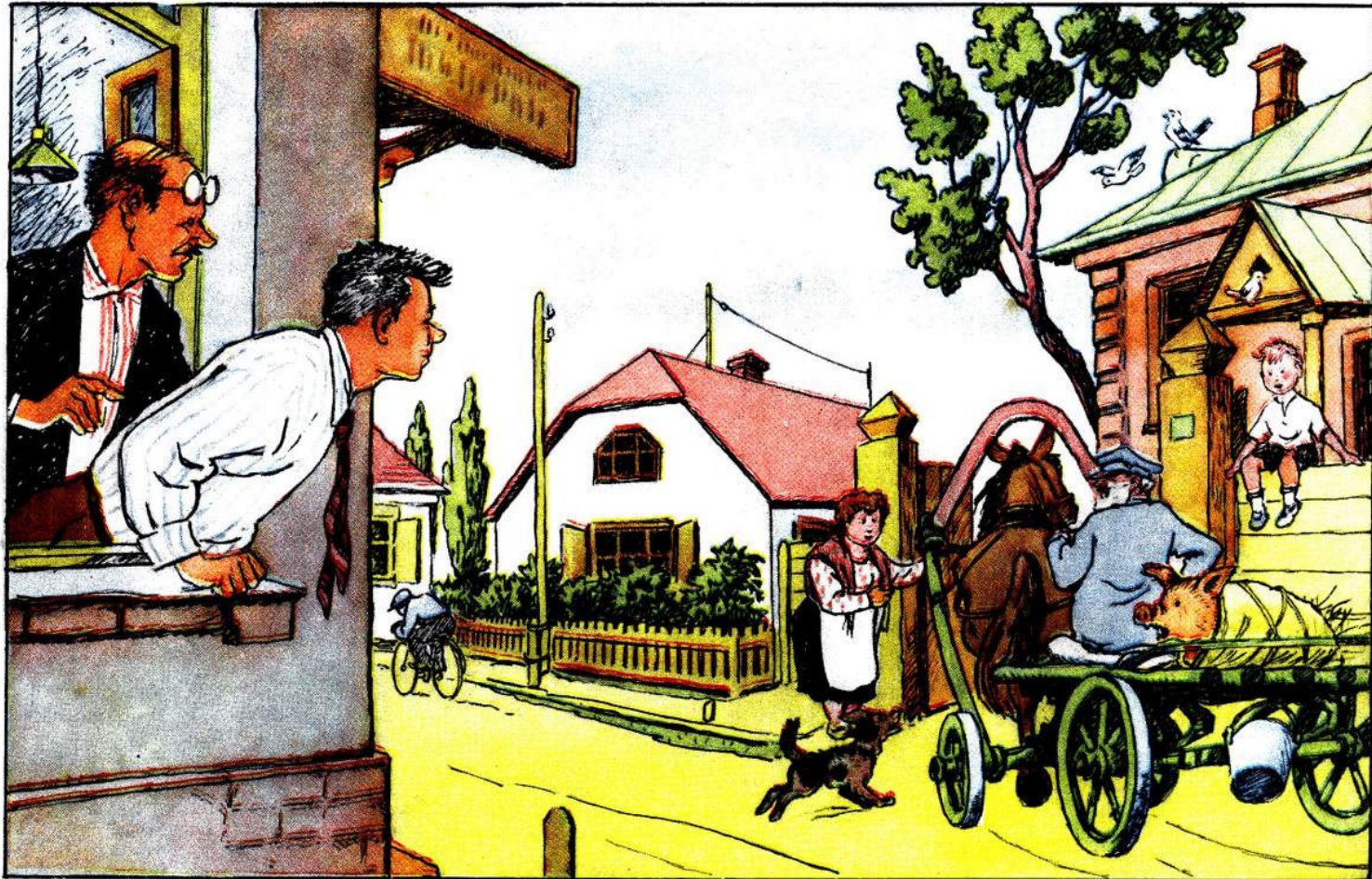
Кілька років стоїть тут просто неба серед різного мотлоху і трактор. За цей час він дуже всох — залишився тільки корпус і колеса.

«Гей, дубинько, ухнем!» — пісня хороша. Але залишилася вона тільки, як спогад про тяжкі минулі часи. І коли ще є антимеханізатори, які примушують людей працювати з допомогою дубиньки, то треба ухнути по цих антимеханізаторах!

Л. ГРОХА.

— А тобі не соромно, що ти залишився на другий рік?
— Це батькові та матері соромно. Вони ж за мене уроки робили.

— Везе нашому голові...
 — У чім?
 — У мішку. Он бачиш, підсвинка з колгоспу привезли.

Остап ВИШНЯ

„ШТОВХАЧІ“

Що вона за штука така — штовхач?

Це, очевидно, щось таке (він, вона, воно), що когось чи щось або штовхає, або підштовхує...

Штовхачі виплоджуються й благоденствують в найрізноманітніших організаціях, на фабриках і на заводах.

Функція штовхачів полягає в тому, що вони (штовхачі) їдуть із одної організації (фабрики, заводу і т. д.) до другої організації і там щось таке штовхають та підштовхують од тої організації (де штовхають) до своєї організації (куди штовхають).

Штовхачі веселими метеликами пурхають по неозорих просторах країни нашої, перештовхуючи мільйони державних грошей у свою власну кишеню під виглядом командировочних.

А як зустрінете ви такого штовхача-метелика й запитаете:

— Що поробляєте, товаришу?

Штовхач люб'язно вам усміхнеться:

— Крутюсь! Пурхаю!

Скільки коштують державній скарбниці оті «крутюсь» і «пурхаю», видно хоча б на такому прикладі.

Машинобудівний завод ім. 15-річчя ЛКСМ Донбасу Міністерства вугільної промисловості (м. Сталіно) за 1951 і за п'ять місяців 1952 року витратив на штовхачів:

- а) на командировочні — 245.723 крб. 46 коп.
- б) » зарплату штовхачам — 264.538 крб. 38 коп.

Всього — 510.261 крб. 84 коп.

Більше як півмільйона карбованців коштували штовхачі заводів за рік і п'ять місяців.

І це тільки одному заводові!

Коли бухгалтерія іноді (дуже рідко) покрутить головою:

— Чи не забагато?

— А що ти з своєї кишені платиш? Що тобі шкода? — обурюється начальник виробництва т. Котляревський.

І пише до директора заводу т. Ушакова:

— Прошу на командировочному посвідченні т. Радіонова надписати таку резолюцію: «Затримка Радіонова в Дружківці вимагалася виробничими потребами»...

І все... І гроші проштовхнуто в кишеню Радіонова.

Найуслужливіші штовхачі на заводі ім. 15-річчя ЛКСМ Донбасу — тт. Залярний і Радіонов.

За 1951 і п'ять місяців 1952 року Залярний пробув у командировках — 285 днів, а Радіонов — 237 днів.

Коштувало це державі 48.301 крб. 85 коп.

Що ж таке штовхали та підштовхували за цей час для свого заводу Залярний та Радіонов?

В основному погоджували й уточняли...

А уточнявши та погоджувавши, — само собою розуміється, підштовхували.

Дорогенькі, дуже дорогенькі для держави штовхачі.

Штовхачів слід обов'язково виштовхати з практики назавжди...

Почта

Перце

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Від Києва до Прилук — далеченько, але при бажанні ти, Перче, зміг би туди добратись за кілька годин. Від районного центра Яблунівки до Прилук — найближчої залізничної станції, — тільки 25 кілометрів, але, щоб подолати їх, тобі б довелося прогаяти день, а то і два: все залежить від прудкості твоїх ніг. Іншого сполучення, крім «топобуса», між райцентром і залізничною станцією немає.

Є, щоправда, давні офіційні записки директора обласного

автотресту т. Лусти, що цей маршрут обслуговуватиме автобус. Директор виїжджає на заповненнях, але пасажиром вони, на жаль, засобом пересування служити не можуть.

Яблунівка,
Чернігівської області.

О. ІВАНЕНКО.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

В клубі шахти № 21 культивується тільки один вид самодіяльності: під час кіносеансів відвідувачі довго і старанно витирають стільці, які

припали пилом. Концертів тут не буває, лекцій і доповідей не почуєш. Завідувач клубом т. Ягленко, мабуть, добре пускає пилюку не тільки на стільці, а й в очі керівникам шахтних організацій, бо вони його зовсім не турбують.

Іванівський район,
Ворошиловградської області.

А. ФЕДЮНОВ.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Великі плутаники сидять на Харківській базі Сільгоспостачу. Правда, коли вони обідають, то ложку не за вухо, а в рот несуть. А от хімікати та інші матеріали, призначені для золочівських колгоспів, вони раз у раз засилають у Богодухівську міжрайонну базу. Ну, справжнє

тобі гоголівське дівчисько, яке не знало, де право, де ліво. Через тих плутаників, золочівським колгоспам доводиться ганяти машини або коней за 30—60 кілометрів. Тимчасом, Харківська база Сільгоспостачу має два склади у Золочівському районі.

Доведеться, певно, просити харківських постачальників: надсилайте нам вантажі у Богодухів. Вони обов'язково переплутають і надішлють їх у Золочів. А нам тільки того й треба.

О. ЧЕРНЯЄВ,
головний агроном Золочівського
райвідділу сільського господарства.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Опублікуй, будь ласка, на своїх сторінках історію одного ювілею. Клуб у селі Ключівці засипали зерном ще в 1947 році. Відзначаючи першу річницю цієї події, виконком сільради виніс першу постанову про звільнення клубу від зерна й про ремонт. На честь другої річниці було винесено другу таку постанову. На відзнаку третьої — третю... Зустрічаючи п'яту (ювілейну!) річницю, клуб засипали зерном нового врожаю й винесли чергову постанову про звільнення його від зерна й про ремонт.

Виконком райради, який пізніше зацікавився долею ключівського клубу, встиг винести тільки три постанови про нього. А всього за

п'ять років обидва виконкоми винесли вісім постанов і асигнували 10 тис. карбованців на ремонт.

А клуб, як стояв, так і стоїть, засипаний зерном і постановами за підписами голови райвиконкому т. Федорця і голови сільвиконкому т. Сидоренка.

В. КЛЮСІВЕЦЬ.

Новосанджарський район,
Полтавської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Шкодуємо, що ти не чув, як красно говорив начальник Рава-Руської райконтори зв'язку т. Кривулін, коли підписував з правлінням колгоспу ім. Богдана Хмельницького угоду про радіофікацію села.

А як підписав та угоду, так зразу ж і замовк. Мовчить уже більше року. Що вже правління колгоспу не казало Кривуліну, а він мовчить.

Можь, Перче, ти знаєш, коли заговорить, якщо не радіо, то хоч Кривулін.

с. Хлівчани,
Рава-Руського району,
Львівської області.

В. СМЕТАНА,
В. МЕДВІДЬ.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Допоможи директору Каховської міжрайбазу бавовнопостачу т. Резніку розібратись, що є в нього на базі і чого немає.

Давно вже лежить у міжрайбазі наряд для Каховської МТС на радіостанції «Урожай». І давно ми палаємо бажанням одержати їх. І нарешті таки діждалися. Дзвонять нам: «Є радіостанції, перекажіть гроші і одержуйте». Ми негайно ж переказали гроші, прибули на базу, а директор т. Резнік розводить руками:

— Немає радіостанцій. Вибачайте... не розібрались.

Недавно в міжрайбазі виписали нам рахунок на кілець комбайнових ланцюгів. Переказали ми гроші, прийшли на базу — і знову т. Резнік розводить руками:

— Немає кілець. Вибачайте... Не розібрались.

м. Каховка,
Херсонської області.

О. ТИМОШЕНКО.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 7 «ПЕРЕЦЬ» опублікував замітку «Обопільне оозамілювання». Виконком Запорізької області повідомив, що начальника обласної контори «Меліоводбуд» т. Трача знято з роботи. Артезіанську свердловину в колгоспі ім. Ілліча (Великотокмацький район) відремонтовано.

У № 11 «ПЕРЕЦЬ» змістив фейлетон «Чим важче, тим легше...». У зв'язку з цим, міністр місцевої промисловості УРСР т. Гриценко видав наказ, в якому наклав стягнення на директорів заводів тт. Подчасова (Чернівці), Ройтбурга (Одеса) та Ахназарова (Київ), винних у порушенні асортименту. І запропонував їм найближчим часом ліквідувати прорив у випуску емальованого посуду.

ПЕРЕЦЬ одержав матеріали про безладдя та зловживання на чернівецьких ринках. Чернівецький облторгвідділ зняв з роботи 13 порушників радянської торгівлі та вжив ряд інших заходів для поліпшення роботи ринків.

Читачі повідомили ПЕРЕЦЬ, що в Карбівському колгоспі імені К. Маркса (Гайсинський район) грубо порушувався Статут сільськогосподарської артілі. За повідомленням Вінницького обкому КП(б)У, голову колгоспу Шведа та голову Прокопчука знято з роботи, а завідувача свиноферми Сидорука виключено з партії та засуджено до 7 років позбавлення волі.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-92-77, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць. Журнал «Перець» № 17 (244) (на українському мові). Підписано до друку 23.VIII. 1952 р. Формат 70x105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 04403.

Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 2778. Тираж 100.000 прим.

ВИПАДОК, ЩО МОЖЕ ТРАПИТИСЯ НАВІТЬ БІЛЯ УКООПСПІЛКИ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

З вини керівників споживчої кооперації в колгоспах невістачає упряжі, навіть віжок у крамницях немає.

— Куди тебе нечиста сила несе? Правити не вмєш, чи що?
— А ти не бачиш, що правити нічим!!!